

ΝΙΚ. Ι. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

Καθηγητού του έν Καλλιθέα Γυμνασίου άρρένων

Αγάθη Φραγκιαδάκη

ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΗΜΙΓΥΜΝΑΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ

Ἄντίτυπα 1500

Ἐγκεκριμένον κατὰ τὸν νόμον 3438



ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΠΕΤΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
ΟΔΟΣ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 9 ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

1938

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέροι τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως.

Ν. Ζαφειρίου.

ΤΥΠΟ-ΜΥΡΤΙΔΗ, ΨΑΡΡΩΝ 2—ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Ὁ Λουκιανὸς ἐγεννήθη εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας (125 μ.Χ.). Ἀφοῦ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα εἰς τὸ σχολεῖον, προωρίσθη ὑπὸ τῶν πιωχῶν γονέων του διὰ τὴν ἐρμολυφικὴν τέχνην. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἠσθάνετο μεγάλην κλίσιν πρὸς τὰ γράμματα, κατέλιπε τὴν τέχνην πολὺ γρήγορα καὶ ἐπεδόθη μὲ ζῆλον εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ὀητορικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας, τὰς ὁποίας ἐσπούδασεν εἰς Σμύρνην τῆς Μ. Ἀσίας. Μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του περιηγήθη τὴν Μ. Ἀσίαν, Μακεδονίαν, Ἑλλάδα, Ἰταλίαν καὶ Γαλιατίαν ἐπιδεικνύων τὴν ὀητορικὴν του τέχνην εἰς κάθε εὐκαιρίαν, ἰδίως ὁμῶς εἰς τὰς πανηγύρεις, ὡς λ.χ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ὅπου πολλὰκις μετέβη.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ἀντιόχειαν, ὅπου διεκρίθη ὡς δικηγόρος. Κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ἔτη τοῦ βίου του ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἔλαβε δημοσίαν θέσιν καὶ ὅπου ἀπέθανε μετὰ τὸ 180 μ.Χ.

Τοῦ Λουκιανοῦ σφύζονται 82 συγγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα μὲ μεγάλην εὐφυΐαν, ἐπιμέλειαν, ἐπιδεξιότητα, χάριν καὶ φιλοκαλίαν ἀνατέμνει τοὺς ἀνθρωπίνους χαρακτῆρας καὶ τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας καὶ σκόπτει κάθε τι τὸ ὅποιον δὲν εὐρίσκει σύμφωνον πρὸς τὰς νεωτεριστικὰς ἰδέας του.

Οἱ Νεκρικοὶ Διάλογοι. Οὗτοι ἐγράφησαν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 166 ἢ 167 μ.Χ. καὶ εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον σύντομοι. Εἰς τοὺς νεκρικοὺς διαλόγους ὑποδύονται κωμικὸν πρόσωπον νεκροὶ διάφοροι, ἐδραπέλωσ δὲ καὶ παιγνιωδῶς γελοιοποιοῦνται καὶ διασύρονται πλημμελήματα καὶ ἀδυναμίαι ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων, ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς τοῦ συγγραφέως καὶ διάφορα πρόσωπα ἱστορικά.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Το παρόν Επιχειρησιακό Πρόγραμμα αποτελεί τον βασικό οδηγό για την υλοποίηση των προτεραιοτήτων της Εθνικής Στρατηγικής. Περιλαμβάνει τους στόχους, τις δράσεις και τους δείκτες που θα χρησιμοποιούνται για την αξιολόγηση της προόδου. Η υλοποίηση του προγράμματος θα πραγματοποιηθεί σε συνεργασία με τους ενδιαφερόμενους φορείς και με τη βοήθεια των πόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι προτεραιότητες που θα αντιμετωπιστούν είναι:

- Ενίσχυση της οικονομίας και της απασχόλησης
- Βελτίωση της ποιότητας της εκπαίδευσης και της κατάρτισης
- Αειφόρος ανάπτυξη και προστασία του περιβάλλοντος
- Ενίσχυση της κοινωνικής συνοχής και της αλληλεγγύης

Η υλοποίηση του προγράμματος θα πραγματοποιηθεί σε συνεργασία με τους ενδιαφερόμενους φορείς και με τη βοήθεια των πόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

1.

Διογένους καὶ Πολυδεύκου.

§ 1. ΔΙΟΓ. ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης, — σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, ἀναβιώναι αὔριον — ἦν που ἴδης Μένιππον τὸν κύνα, — εὔροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον ἢ ἐν Λυκείῳ τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα — εἰπεῖν πρὸς αὐτόν, ὅτι σοί, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι, ἤκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοὶ ἔτι ὁ γέλωσ ἦν καὶ πολὺ τὸ «τίς γὰρ ὄλωσ οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον;». ἐνταῦθα δὲ οὐ παύση βεβαίως γελῶν καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρῳσ τούτους πλουσίους καὶ σατράπας καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι μεμνημένοι τῶν ἄνω, ταῦτα λέγε αὐτῷ καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν καὶ εἴ που εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δεῖπνον κείμενον ἢ ῥὸν ἐκ καθαρσίου ἢ τι τοιοῦτον.

§ 2. ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ἐστίν τὴν ὄψιν.

ΔΙΟΓ. Γέρων, φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πο-

λύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον, γελᾷ δ' αἰεὶ καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥᾶδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐν-
τείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον παύσασθαι αὐτοῖς παρεγ-
γύα ληροῦσι καὶ περὶ τῶν ὄλων ἐρίζουσι καὶ κέ-
ρατα φύουσιν ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι
καὶ τὰ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν
νοῦν.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι
φάσκουσι κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζεις αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

§ 3. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δ', ὦ φίλτατον Πο-
λυδεύκιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μά-
ταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε! τί δὲ τιμωρεῖσθε
ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους καὶ τάλαντα
ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρή ἕνα ὀβολὸν
ἔχοντας ἦκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἄλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς τε καὶ ἰσχυροῖς
λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ καὶ Δαμοξένῳ τῷ
παλαιστῆ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη οὔτε
τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ
προσώπου ἔτι ἔστιν ἢ νεῦρα εὔτονα ἢ ὦμοι καρ-
τεροί, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί, κρανία
γυμνά τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς
τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

§ 4. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων—πολλοὶ δ' εἰσὶ καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν—λέγε μήτε δακρῦειν μήτε οἰμῶζειν διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν· καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε. ἅ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκον παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

2.

Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.

§ 1. ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν ἐς ἕτερον τόπον.

ΠΛΟΥΤ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὦν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμῶζωμεν καὶ στένωμεν ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω. Μίδας μὲν οὐτοσί τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλλος δὲ τῆς πολλοῖς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ Κροῖσος τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ καὶ ἐξονειδίζει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, καὶ ὅλως λυπηρὸς ἐστί.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτούς

ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται καὶ περιέχονται τῶν ἄνω· χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρῆ' λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερόμενοι.

ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόσηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθέλοιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

§ 2. ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατὰδων καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες καὶ ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες· τοιγαροῦν οἰμῶξεσθε πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΜ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

ΣΑΡΔ. Ὅσης δὲ ἐγὼ τρυφῆς.

ΜΕΝ. Εὔ γε, οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων ἐπάσομαι ὑμῖν· πρέπει γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

3.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

§ 1. ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ,

ὅπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζω-
 μέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠ-
 ρίσθαι καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε
 δραχμῶν.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησά-
 μην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμάς καὶ ὀβολους δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πέντε
 ὀβολους ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφι-
 δίου τὰ ἀνεωγότα καὶ ἥλους δὲ καὶ καλώδιον,
 ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἄ-
 παντα.

ΧΑΡ. Καὶ ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέ-
 λαθεν ἐν τῷ λογισμῷ· πότε δ' οὖν ταῦτα ἀπο-
 δώσειν φῆς;

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον, ἣν δὲ λοι-
 μός τις ἢ πόλεμος καταπέμψη ἀθρόους τινάς, ἐνε-
 σταί τότε ἀποκερδᾶναι παραλογιζόμενον τὰ πορ-
 θμεῖα.

§ 2. ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθοδοῦμαι τὰ κάκι-
 στα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀ-
 πολάβοιμι;

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ, νῦν δὲ ὀλί-
 γοι, ὡς ὄρᾳς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατεί-
 νοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα· πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν παλαιοί,
 ὦ Χάρων, οἴσθα οἴοι παρεγίγνοντο, ἀνδρεῖοι ἄ-

παντες, αἵματος ἀνάπλεω καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ φαρμάκω τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανόνων ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδικῶς τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη, ὠχροὶ ἅπαντες καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲν ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλους, ὡς εἰκόασι.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

4.

Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

§ 1. ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσίν, οἱ τὸν κληρὸν δὲ θηρῶντες πεντακισμῦριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ᾧ Ἑρμῆ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τσσαῦτα, εἰ δὲ οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω, τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ Χαρίνον τὸν νέον καὶ Δάμωνα καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαιώτατον, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν ἔν γε τῷ φανερῷ, καὶ νοσοῦντος ἃ μὲν βουλεύονται

πᾶσι πρόδηλα, θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνούνται, ἦν ῥαΐση, καὶ ὅλως ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν· διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος, οἱ δὲ προαπίψωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

§ 2. ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κάκεινος εὖ μόλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει, καὶ ὅλως αἰεὶ θανόντι εἰκῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων· οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὡσπερ Ἰόλεως ἀνηβησάτω, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὄνειροποληθέντα πλούτον ἀπολιπόντες ἠκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπτὰ δέ, οἶμαι, εἰσί.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα, ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον ἀντὶ γέροντος αὐθις προθήβης γενόμενος.

5.

Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίου.

§ 1. ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημήδη, πῶς ἀπέθανες, ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου πλεόν τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντε· τὸ δὲ ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σὺ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα;

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἥδεις συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκιστον ἐπεγίνετο καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεύρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πειν,— πίνει δὲ ἐπιεικῶς ζωρότερον—ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσειεν, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.

ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

§ 2. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο δὴ ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων τὴν μὲν τῷ Πτοιόδῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δὲ ἑτέραν ἐμοί, σφαιεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιόδῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἔδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην· ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελάς, ὦ Ζηνόφαντε; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ΖΗΝ. Ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας· ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον ἐγέλα καὶ αὐτὸς οἶά γε ὁ οἰνοχόος εἵργασται.

ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον.

6.

Κνήμωνος και Δαμνίππου.

§ 1. ΚΝΗΜ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅτι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιον καταλέλοιπα κατασοφισθεὶς ἄθλιος, οὐς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰμὰ παραλιπῶν.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτο ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ, κάκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτο εἶναι θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰμὰ πάντα, ὡς κάκεῖνος ζηλώσειε καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅτι μὲν αὐτὸς ἀνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος, καὶ νῦν Ἐρμόλαος ἔχει τὰμὰ ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα· ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἔοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

7.

Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ καὶ νεκρῶν διαφόρων.

§ 1. ΧΑΡ. Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὄρατε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι καὶ διαρρεῖ τὰ πολλά, καὶ ἦν τραπῆ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται περιτραπέν, ὑμεῖς δὲ ἅμα τοσοῦτοι ἦκετε πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσητε, καὶ μάλιστα ὅποσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

ΕΡΜ. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

ΧΑΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω· γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτως δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δέ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ἦ καὶ τὰ ἔπιπλα, ὡσπερ ἔφην, ἀποβαλῶν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς καὶ ἀναλάμβανε γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

§ 2. ΕΡΜ. Εὖ. λέγεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν.— Οὕτοσι τίς ὁ πρῶτός ἐστι;

ΜΕΝ. Μένιππος ἔγωγε. Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον εἰς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων, τὸν τρίβωνα δὲ οὐδὲ ἐκόμισα εὖ ποιῶν.

ΕΡΜ. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν παρὰ τὸν κυβερνήτην ἔχε ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς δ' οὗτος τίς ἐστι;

§ 3. ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικός ὁ ἐπέραςτος.

ΕΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζωνος εἶ, ἐπίβαινε ἤδη. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί καὶ τὸ διάδημα ὁ βλοσυρὸς τίς ὦν τυγχάνεις;

§ 4. ΛΑΜΠ. Λάμπιχος Γελῶν τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τυφὸν ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν βαρῆσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφήκα, ὡς ὀρᾶς.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὠμότητα καὶ τὴν ἄνοιαν καὶ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι ψιλὸς εἰμι.

§ 5. ΕΡΜ. Ἐμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος, τίς ὦν τυγχάνεις;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναί, ἔοικας οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδῶν.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρ-

κας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπορρίψον καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρας, ἀληθῶς εἰμι καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

§ 6. ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε, καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι καὶ τὴν τρυφήν μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα, κατάλιπε δὲ καὶ γένος καὶ δόξαν καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξε καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδέ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; |

§ 7. ΕΡΜ. Βαβαῖ. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ὑπὲρ γῆς τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη καὶ οὐδὲν ὀπλων δεῖσει. ὁ σεμνός δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος καὶ βρενθούμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πῶγωνα καθειμένος;

§ 8. ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον· ὅφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ σκεπόμενα.

ΕΡΜ. Ἀπόθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον, εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα· ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν καὶ ἔριν καὶ κενοδοξίαν

καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους καὶ λόγους ἀκανθῶδεις καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν καὶ λήρον οὐκ ὀλίγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν, νῆ Δία καὶ χρυσίον γε τουτὶ καὶ ἡδυπάθειαν δὲ καὶ ἀναισχυντίαν καὶ ὀργὴν καὶ τρυφὴν καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου καὶ τὸν τύφον καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων· ὡς εἶ γε ταῦτα πάντα ἔχων ἐμβαίης, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεται τοίνυν αὐτά, ἐπεὶπερ οὕτω κελεύεις.

§ 9. ΜΕΝ. Ἄλλὰ καὶ τὸν πῶγωνα τουτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα καὶ λάσιον, ὡς ὀρθῶς· πέντε μναῖ τριχῶν εἰσι τουλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τουτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

ΕΡΜ. Μένιππος οὕτοσι λαβῶν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν ἀποκόψει αὐτὸν ἐπικόπῳ τῇ ἀποβάθρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γάρ τουτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἰκανός. εὖ γε. ἀνθρωπινώτερος νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος σαυτοῦ τὴν κινάβραν.

ΜΕΝ. Βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γάρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδα ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τουτο; καὶ δακρῦεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς τὸν θάνατον ἀποδειλιῖς; ἔμβηθι δ' οὖν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ χρησιμεύσασαν αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν καὶ παρρησίαν καὶ τὸ ἄλυπον καὶ τὸ γενναῖον καὶ τὸν γέλωτα· μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα. κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα καὶ πρὸς τὸν κατάπλουι χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν καὶ ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμούς καὶ τὰ ἄλλα βάρη τῶν λόγων.

§ 10. ΡΗΤ. "Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει· ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω, πέτασον τὸ ἰστίον, εὐθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάδιον· εὐπλοῶμεν. τί οἰμῶζετε, ὦ μάταιοι καὶ μάλιστα σὺ ὁ ἀρτίως τὸν πῶγωνα δεδηλωμένος;

§ 11. ΦΙΛ. "Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν.

ΜΕΝ. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

ΜΕΝ. "Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῆ δεῖπνα μηδὲ ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ γάρ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθη ἀποθανών;

ΜΕΝ. Πῶς, ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον καλέσαντος μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων οὐ κραυγὴ τις ἀκούεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων;

§ 12. ΕΡΜ. Ναί, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνός γε χωρίου, ἀλλ' οἱ μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου

θανάτω καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳνι τούτῳ, καὶ νῆ Δία γε ἡ Δαμασίου μητὴρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σέ δέ, ὦ Μένιππε, οὐδεὶς δακρῦει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

§ 13. ΜΕΝ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούση τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρουμένον οἴκτιστον ἐπ' ἐμοὶ καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπῳταν συνελθόντες θάπτωσί με.

ΕΡΜ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε, ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον εὐθείαν ἐκείνην προϊόντες, ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα.

ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προῖωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει, καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας τροχοὺς καὶ λίθους καὶ γῦπας· δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος ἀκριβῶς.

8.

Κράτητος καὶ Διογένους.

§ 1. ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, ὅς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν,

ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης;

ΚΡΑΤ. Ἐθεράπευον ἀλλήλους τοῦ κλήρου ἔνεκα ἑκάτερος ἡλικιωῶται ὄντες, καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγέγραπτο, οἱ δ' ἔθεράπευον ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ· καὶ οἱ μάντις οἱ τε ἀπὸ τῶν ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον οἱ τε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὡς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς ἄρτι μὲν Ἀριστεά παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ, καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπ' ἐκείνον, νῦν δ' ἐπὶ τοῦτον ἔρρεπε.

§ 2. ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἄμφω τεθνήσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας, οἱ δὲ κληροῖ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιήλθον ἄμφω συγγενεῖς ὄντας οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα· διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι ἀνετράπησαν.

§ 3. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δέ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων. οὔτε ἐγὼ ποτε ἠυξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσασι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ —εἶχε δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος—οὔτε, οἶμαι, σὺ ὁ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα καὶ τὸν πῖθον καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ

σοί, ὦ Διόγενης· ἄ γάρ, ἐχρῆν, σὺ τε Ἐντισθένους ἐκληρονόμησας καὶ ἐγὼ σοῦ πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι καὶ τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρὰ Ἐντισθένους καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπὼν.

§ 4. ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα ἂν δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαπρὰ τῶν βαλαντίων· ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλου τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν ἢ παρρησίαν ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου, οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὔται παρθένοι εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι· τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον, οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι κομίζοντες καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

9.

Ἄλεξάνδρου, Ἀντίβου, Μίνωος καὶ Σκηπίωνος.

§ 1. ΑΛΕΞ Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὐ μὲν οὖν, ἐμέ;

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δὲ ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἄννίβας ὁ Καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι, ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις;

ΑΛΕΞ. Περί προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ, ἐγὼ δέ, ὡσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

ΜΙΝ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω, σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

§ 2. ΑΝ. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς· ἔγωγ' οὖν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ μεγίστων ἠξιώθην ἄριστος κριθεὶς, καὶ τοὺς τε Κελτίβηρας εἶλον καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἐσπερίων καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαντα κατέδραμον καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προῦχούσης πόλεως ἦλθον καὶ τοσοῦτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς

ὄνομαζόμενος οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιῶν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος, οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθύς τὴν νίκην.

§ 3. Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠϋξῆσε καὶ πάρα πολὺ ἐξέτεινε χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποστάς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἤξιου καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν καὶ ἐμιαφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπ' ἴσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῇ Λιβύῃ ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχον καὶ καταδικασθεὶς ἦνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα καὶ ταῦτα ἔπραξα βάρβαρος ὢν καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὅμηρον ὥσπερ οὗτος ῥαψωδῶν οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνη δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημί εἶναι· εἰ δὲ ἐστὶ καλλίων οὗτοςί, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά, οὐ μὴν διὰ τοῦτο ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς τῇ γνώμῃ πλεον ἢπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου.

ΜΙΝ. Ὁ μὲν εἶρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον οὐδὲ ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς;

§ 4. ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνω, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασὺν ἀποκρίνασθαι· ἱκανὴ γάρ ἡ φήμη διδάξει σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεύς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο· ὅμως δὲ ὄρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα, ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, κᾶτα φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ στρατηγός τε ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς οὐκ ἠξιώσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὀπόσων ὁ πατήρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν καὶ δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσοιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπὶ τε Γραβικῶ ἐκράτησα μεγάλη μάχη καὶ τὴν Λυδίαν λαβῶν καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσόν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.

§ 5. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας πηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλευσαι. καὶ ταῦτα διέπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοὶ μὴ τὰ ἐν Τύρῳ μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρι Ἰνδιῶν ἦλθον καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὄρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον καὶ Πῶρον ἐχειρwsάμην, καὶ Σκύθας δὲ οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ, καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς

ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι πρὸς τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

§ 6. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ ὦν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῶ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ καὶ ἀπιστίᾳ καὶ δόλοις, νόμιμον δὲ ἢ προφανές οὐδέν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφήν, ἐκλελησθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξας ἐπὶ τὴν ἔω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν καὶ Λιβύην καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα ὑποπτήσσοντα ἤδη καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα· σὺ δέ, ὦ Μίνως, δικάζεις· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

§ 7. ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων στρατηγὸς ὁ καθελὼν Καρχηδόνα καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας μάχαις.

ΜΙΝ. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἦττων εἶναι, τοῦ δὲ Ἀννίβου ἀμείνων, ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτόν καὶ φυγεῖν κατηνάγκασα ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀνάσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὦ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νενικηκῶς ἐμαυτὸν παραβάλλεσθαι ἀξιῶ;

ΜΙΝ. Νῆ Δί' εὐγνώμονα φῆς, ὦ Σκηπίων· ὥστε

πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ, εἶτα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

10.

Μενίππου καὶ Ταντάλου.

§ 1. ΜΕΝ. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἔστως;

ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους.

ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χερὶ;

ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί με· ἦν δὲ ποτε καὶ ἀρύσωμαι καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρυσὲν οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μοι.

ΜΕΝ. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί δαὶ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαιπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο, σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῶης ἢ πίνοις;

ΤΑΝ. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστί, τὸ διψῆν τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν.

§ 2. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῆς κολάζεσθαι τῷ δίψει. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὀρῶ γὰρ ἄλλον ἄδην μετὰ τοῦτον ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

ΤΑΝ. Ὅρθῶς μὲν λέγεις· καὶ τοῦτο δ' οὖν

μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πειῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς πο-
τοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἔλλεβόρου νῆ
Δία, ὅστις τούναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων
κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ
τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἔλλεβρον, ὦ Μένιππε, ἀναί-
νομαι πειῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ οὔτε
ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν. ἀδύνατον γάρ' καίτοι
οὐ πάντες ὡσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι τοῦ
ὑδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

11.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

§ 1. XAP. Ἐπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα.

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὦ Χάρων, ἦδιον.

XAP. Ἐπόδος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύ-
σαμεν.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

XAP. Ἐστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τι οὐκ οἶδα, ἐγὼ
δ' οὐκ ἔχω.

XAP. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ
μιαρέ, ἦν μὴ ἀποδῶς.

MEN. Κἀγὼ τῷ ξύλω σου πατάξας διαλύσω
τὸ κρανίον.

XAP. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον
πλοῦν;

ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

§ 2. ΕΡΜ. Νῆ Δί' ὠνάμην γε, εἰ μέλλω καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

ΜΕΝ. Τούτου γε ἔνεκα καὶ νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἄλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἄν λάβοις;

ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζεσθαι δέον;

ΜΕΝ. Ἦιδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὔν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

ΧΑΡ. Μόνος οὔν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι;

ΜΕΝ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦν-τλησα καὶ τῆς κώπης συνεπελαβόμην καὶ οὐκ ἔκλαον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

§ 3. ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἄπαγέ με αὔθις ἐς τὸν βίον.

ΧΑΡ. Χάριεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει οὔν.

ΧΑΡ. Δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις.

ΜΕΝ. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον.

ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκώπτων καὶ μόνος ἄδων οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ: Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὄντινα ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει· οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ.

MEN. Ἐν λάβησ, ὦ βέλτιστε· δις δε οὐκ ἂν λάβοις.

12.

Νιρέως καὶ Θεροίτου καὶ Μενίππου.

§ 1. NIP. Ἴδου δὴ, Μένιππος οὗτοσι δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;

MEN. Τίνες δὲ καὶ ἔστε; πρότερον, οἶμαι, χρῆ γάρ τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρέυς καὶ Θεροίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρέυς καὶ πότερος ὁ Θεροίτης! οὐδέπω γάρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτο ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις ἡλικόν σε Ὀμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν ἀπάντων εὐμορφότερος προσειπών, ἄλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψεδνὸς οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ· ὅρα δὲ σύ, ὦ Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφότερον ἡγήῃ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,

ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

§ 2. MEN. Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὁστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θεροίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἐροῦ Ὀμηρον, ὁποῖος ἦν, ὅποτε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ βλέπω ἅ καὶ νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴασι.

NIP. Οὐκουν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε;

MEN. Οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡΣ. Ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ τοῦτο ἰκανόν.

13.

Μενίππου καὶ Χείρωνος.

§ 1. MEN. Ἦκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτα ἤκουσας, ὦ Μένιππε, καὶ τέθνηκα ὡς ὀρᾶς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δαί σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐκ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὀρᾶν τὸ φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἐγῶγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγῶ δὲ ζῶν ἀεὶ καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἰ ὥραι δὲ αἰ αὐταὶ καὶ τὰ γιγνώμενα, ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὡσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρω, ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μὴ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἄδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἦκεις;

§ 2. ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὴ καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι ἢ καὶ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὔτε διψῆν ὡσπερ ἄνω οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν.

ΜΕΝ. "Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περιπέσῃ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΜΕΝ. "Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτὸν ἐγένετό σοι προσκορές, καὶ τὰνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν σοι ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ, οἶμαι, ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. "Ὅπερ, οἶμαι, φασί, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

14.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

§ 1. ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾶ τὸν Ὀδυσσεᾶ καὶ πρῶην οὔτε προσέβλεψας αὐτόν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσεῖπεν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἐταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες;

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξίωσας δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναί, τά γε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὔσα, καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα καὶ παρεχωρήσατέ μοι, ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ

τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὄπλα.

§ 2. ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἢ δέον σοι τὴν κληρονομίαν παραδοῦναι τῶν ὀπλων, συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδύνους ὑπέμενεν, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου καὶ ταῦτα ἐπὶ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγώ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν δ' οὖν Ὀδυσσεά μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτὴ μοι ἢ Ἀθηναῖα τοῦτ' ἐπιτάττοι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

§ 1. Πολύδευκες· ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, οἱ Διόσκουροι ἐπικαλούμενοι, ἦσαν τέκνα τῆς Λήδας· ὁ μὲν Κάστωρ ἐκ τοῦ Τινδάρω καὶ διὰ τοῦτο θνητός, ὁ δὲ Πολυδεύκης ἐκ τοῦ Διὸς καὶ διὰ τοῦτο ἀθάνατος. Φονευθέντος εἷς τινά συμπλοκὴν τοῦ Κάστορος, ὁ Πολυδεύκης παρεκάλει τὸν Δία νὰ θανατώσῃ καὶ αὐτόν. Τὴν ἀδελφικὴν ταύτην ἀγάπην θαυμάσας ὁ Ζεὺς ἐμοίρασε τὴν ἀθανασίαν τοῦ Πολυδεύκους εἰς ἀμφοτέρους. Διὰ τοῦτο τὴν μίαν ἡμέραν ἀνέρχεται εἰς τὸν Ὀλυμπον ἐκ τοῦ Ἄδου ὁ εἷς καὶ τὴν ἄλλην ὁ ἄλλος.—**σὸν γὰρ ἐστίν**—διότι εἶναι ἡ σειρὰ σου.—**Μένιππον τὸν κύνα** (= τὸν κυνικὸν φιλόσοφον)· ὁ τελευταῖος τῶν κυνικῶν, μαθητὴς τοῦ Διογένους ἐκ Φοινίκης.—**Κράνειον**, ἄσπος κυπαρίσσων καὶ γυμναστήριον μετὰ παλαιστρας, πρὸ τῆς ἀνατολικῆς πύλης τῆς Κορίνθου.—**ἐν Λυκείῳ**, τοῦτο ἦτο γυμναστήριον μετὰ στοῶν πρὸς περίπατον ἔξω τῶν Ἀθηνῶν πρὸς ἀνατολάς, εἰς τὴν σημερινὴν μονὴν τῶν Ἀσωμάτων, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ διάδοχοί του.—**εἶπειν**=εἶπέ.—**ἦκειν**=νὰ ἔλθῃς.—**ἐνθάδε**=εἰς τὸν Ἄδην.—**βεβαίως**=χωρὶς ἀμφιβολίαν.—**ἀγεννῆς**=ἀνανδρος, ἀδύνατος.—**τῶν ἄνω**, δηλ. ἀγαθῶν, τὰ ὅποια ἐστερήθησαν.—**τὴν πήραν**, ἦτο δερμάτινος ὀδοιπορικὸς σάκκος (ταγάρι, τρουβᾶς).—**θέρμοι**=λούπινα.—**Ἐκάτης δεῖπνον**, αἱ τροφαὶ αἱ προσφερόμεναι εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνός, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νέας σελήνης, πρὸ τῶν εἰς τὰ σταυροδρόμια ἀγαλμάτων τῆς Ἐκάτης Σελήνης, ἵνα μὲ αὐτάς κατὰ τὴν δοξασίαν τοῦ ἀμορφώτου λαοῦ ἀναπτυχθῇ εὐκόλως ἡ νέα σελήνη.—**ἐκ καθαρσίου**: καθάρσιον (δηλ. ἱερόν)= θυσία πρὸς καθαρισμόν καὶ ἐξαγνισμόν ἀνθρώπου ἢ τόπου τινός.

§ 2. "Ὅπως δὲ εἰδῶ... = εἰπέ μοι ὁποῖός τις ἐστίν, ὅπως εἰδῶ.—τριβώνιον πολύθυρον=ἐπανωφόρι κουρελιασμένον.—ἐπιπτυχῆ=ἐμβάλωμα.—ἀπὸ τούτων = ἀπὸ αὐτὰ τὰ γνωρίσματα.—τὸ ὅλον=γενικῶς.—παρεγγύα=παράγγελλε.—κέρατα φύουσι=ἀπὸ τοῦ νὰ σχηματίζουν σοφίσματα (σοφιστικούς συλλογισμούς)· μετὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶναι καὶ τὸ κροκοδείλους ποιοῦσι. Ἐνταῦθα ὁ Λουκιανὸς ἐννοεῖ τὰ δύο γνωστὰ σοφίσματα τῶν ἀρχαίων, τὸν κερατίτην καὶ τὸν κροκοδειλίτην. Ἐλέγχει δὲ διὰ τῶν τοιούτων τοὺς συγχρόνους τοῦ φιλοσόφους, οἱ ὅποιοι δὲν ἤσχολοντο περὶ σπουδαῖα πράγματα.—Αἱ μυχληροῦσι, ἐρίζουσι, φύουσιν, ποιοῦσι, διδάσκουσι κατηγορμ. ἐκ τοῦ παύσασθαι.—παρ' ἐμοῦ=ἐκ μέρους μου.—τιμωροῦμαι ἐμαυτὸν=βασανίζομαι.—συντίθημι = συνάγω.—ἕνα ὀβολόν, δηλ. τὸν τοῦ Χάρωνος.—μετ' ὀλίγον, δηλ. ὅταν ἀποθάνουν.—ξανθὴ κόμη, ἐθεωρεῖτο ὡς προσὸν κάλλους.—ῶ Λάκων, ὀνομάζει οὕτω τὸν Πολυδεύκην ἀποβλέπων εἰς τὴν τοπικὴν καταγωγὴν του.—τοὺς ἐκεῖ=τοὺς ἐν τῷ Ἄδῃ.—ἐκλύομαι=εὐρίσκομαι εἰς παραλυσίαν.—ἐπεὶ σοι δοκεῖ=ἀφοῦ τὸ θέλης.—ἀπένεγκον, τοῦ ῥ. ἀποφέρω τινί τι=μεταδίδω εἰς τινά τι.

2.

Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.

§ 1. Φέρω=ὑποφέρω.—ποι=κάπου ἄλλου.—τῶν ἄνω, δηλ. ἀγαθῶν.—Μίδας, ὁ περίφημος διὰ τὸν πλοῦτον βασιλεὺς τῆς Φρυγίας.—Σαρδανάπαλλος, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ἡδυπαθής, μαλθακὸς καὶ ἄσωτος.—οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι = εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἤρκεσεν ὅτι ἔζησαν (κακῶς).—περιέχονται τῶν ἄνω=ἐμμένουσιν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

§ 2. ἀνιάω -ῶ=πειράζω.—οὐ χρή, δηλ. ἀνιᾶν αὐτοῦς.—ὁμόψηφος ῶν = ἀφοῦ ἐπιδοκιμάζῃς τοὺς στεναγμοὺς τούτων.—ἐντρυφῶ τινι=ἐμπαίζω τινά.—τὸ παράπαν=μηδαμῶς.—πολλῶν κτημάτων, δηλ. ἀφηρημένοι.—ὅσου χρυσίου=πόσον πολλοῦ χρυσοῦ.—συνείρω=συνάπτω.

3.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

§ 1. Χάρων, εἶναι ὁ πορθμεύς, ὁ φέρων τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων εἰς τὸν Ἄδην.—ὠρίσθαι, τοῦ ῥ. ὀρίζομαι=ὀρίζω, τακτοποιῶ (τοὺς λογαριασμούς).—ἀπράγμων=εἰρηνικός, χωρὶς ἐνοχλήσεις.—ἐντειλαμένῳ (δηλ. σοι).—πολλοῦ λ. = ἀκριβὰ λέγεις.—Ἄιδωνεύς, ἕτερος τύπος τοῦ Ἄδης.—τροπωτήρ=τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὅποῖον δένεται τὸ κουπί εἰς τὸν σκαλμόν.—ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου=βελόνην (σακκοράφαν) πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἰστίου.—ἐπιπλάσσω=στουπῶνῳ, φράσσω τὰς ὁπὰς.—ὑπέρα=τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὅποῖον ὑψώνεται καὶ καταβιβάζεται ἡ ἀντένα (τὸ κέρας).—ἄξια ὠνοῦμαι=εὐθηνὰ ἀγοράζω.=διαλανθάνω ἐν τῷ λογισμῷ = διαφεύγω εἰς τὸν λογαριασμόν.—ἀποδίδωμι=πληρώνω.—παραλογίζομαι τὰ πορθμεῖα=ἀπατῶ εἰς τὸν λογαριασμόν τῶν ναύλων.

§ 2. εἰ καὶ=ἔστω καὶ ἄν.—ὄφλημα=χρέος.—ἐξωδηκῶς=πρησμένος.—τρυφή=ἀσωτία.—ἀγεννῆς (βλ. 1 § 1).—πικρῶς ἀπαιτῶ=ἐπανειλημμένως ζητῶ νὰ λάβω.

4.

Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

§ 1. ᾧ οὐκ εἰσὶ=ὅστις δὲν ἔχει (παῖδας).—κλήρος=κληρονομία.—οἶόν τε ἦν = ἦτο δυνατόν.—κατασπάω ἐφεξῆς=σύρω, φέρω πρὸς τὰ κάτω τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.—οὐ μὲν οὖν=τούναντίον.—οὐδὲν προσήκοντες=μὴ ἔχοντες καμμίαν συγγένειαν.—ραῖζω=καλυτερεύω, ἀναλαμβάνω ἐξ ἀσθενείας.—προαπίτωσαν (τοῦ προάπειμι)... ἐπιχανόντες (τοῦ ἐπιχαίνω) = ὡς ἀπέλθουσαν πρὸ αὐτοῦ μείναντες μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν.—διαβουκολῶ=ἀπατῶ.—ἐλπίζω=δίδω ἐλπίδας.—καὶ ὅλως ἀεὶ... εἰκοκῶς=καὶ ἐνῶ φαίνεται πάντοτε ὅτι εἶναι ἔτοιμος ν' ἀ-

ποθάνη.—**ἔρρωται**, τοῦ ῥήμ. ;.—**βόσκομαι**=τρέφομαι.—**τίθημι πρὸς τινα**=παρασκευάζω διὰ τινα.—**Ἰόλεως** (ὀ), ἥρωσ τῆς Βοιωτίας καὶ Ἰδίως τῶν Θηβῶν, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἠρῶν αὐτοῦ. Εἰς τὸ ὄνομά του οἱ Βοιωτοὶ ὠρκίζοντο ἱερῶτατον ὄρκον. Συνεδέθη ἔνωρίς μὲ τὸν Ἡρακλέα, τοῦ ὁποῦ ἐθεωρεῖτο ὁ πιστότατος σύντροφος καὶ ἠνίοχος. Ἰδίως ἐξαιρεται ἡ συμμετοχὴ του εἰς τὸν φόνον τῆς Λερναίας Ὑδρας.—**ἀνηβάω**=γίνομαι πάλιν νέος.—**ἀμέλησον**=ἡσύχασε, μὴ σὲ μέλη.—**μετέρχομαί τινα**=ἐπιστρέφω ὀπίσω διὰ νὰ παραλάβω τινά.—**καθ' ἕνα ἐξῆς**=ἕνα ἕνα κατὰ σειράν.—**προθήβης** (-ου)=νέος.

5.

Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.

§ 1. οἶσθα... ὅτι ἀπεπνίγην. — **ἱκανὸν**=πρέπον.—**παρῆς**, τοῦ ῥήμ. ;.—**καὶ σύ που**=καὶ σὺ ἂν δὲν ἀπατώμαι.—**σύνειμί τινα**=εὐρίσκομαι πλησίον τινός.—**τὰ πολλὰ**=ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνήθως.—**ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι**=ὅτι δὲν θά μὲ λησμονήσῃ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του.—**ἐπιγίγνομαι**=φθάνω.—**Τιθωνός**, υἱὸς Λαομέδοντος, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὠραιότητά του ἀπήγαγεν εἰς Αἰθιοπίαν καὶ εἶχεν ὡς σύζυγον ἡ Ἥως ζητήσασα παρὰ τοῦ Διὸς δι' αὐτὸν τὴν ἀθανασίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐλησμόνησε νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητα, ὁ Τιθωνὸς ἔφθασεν εἰς ἕσχατον γῆρας διατηρῶν μόνον τὴν ὀξεῖαν φωνὴν τοῦ τέττιγος, εἰς ὃν καὶ μετεμορφώθη τέλος.—**ἐπιτομος ὁδός**=τρόπος συντομώτερος.—**ἐπὶ τὸν κλῆρον**=πρὸς ἀπόκτησιν τῆς κληρονομίας.—**πριάμενος**, μτχ. ἄορ. τοῦ ῥήμ. ;.—**ἐπιεικῶς ζωρότερον**=παρὰ πολὺ.—**ἔπωμοσάμην**, μ. ἄορ. α' τοῦ ῥήμ. ;.

§ 2. λουσάμενοι ἤκομεν=ἀφοῦ ἐπεστρέψαμεν ἐκ τοῦ λουτροῦ.—**ὁ μειρακίσκος**=ὁ οἰνοχόος.—**καὶ μὴν... ἐπιγελῶν**=καὶ ὁμοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ χλευάζῃς ἄνδρα φίλον σου.—**ὑποταράσσομαι πρὸς τι**=ταράσσομαι κάπως διὰ τι.—**συνήμι**=ἐννοῶ.—**οἶα... εἵργασται**=δι' ὅσα

ἔκαμε. — ἐπίτομον (δηλ. ὁδὸν) τρέπομαι = παίρνω τὸν συντομώτερον δρόμον. — ἤκω = ἔρχομαι.

6.

Κνήμιωνος καὶ Δαμνίππου.

§ 1. ὁ νεβρός τὸν λέοντα, δηλ. αἰρεῖ. Παραομία ἐπὶ πράγματος παραδόξου. Ὁ νεβρός, τὸ μικρὸν τῆς ἐλάφου, ἐλαμβάνετο ὡς σύμβολον τῆς δειλίας, ὁ δὲ λέων τῆς δυνάμεως καὶ ἀνδρείας. — πυνθάνη ὅ,τι... = ἐρωτᾷς διατί... — κατασοφίζομαι = ἀπατῶμαι ἀπὸ τὰς πονηρίας μου. — ἔχω τινά = κληρονομῶ τινα. — τὰμὰ = τὴν περιουσίαν μου. — ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ = περιεποιούμην μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ἴδω ἀποθνήσκοντα. — προσίεμαι = δέχομαι. — τίθεμαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν = κάμνω διαθήκην ἐν τῷ φανερῷ. — ζηλώω = μιμοῦμαι. — ἄφνω = ἔξαφνα. — τὸ τέγος = ἡ στέγη. — λάβραξ καὶ... συγκατασπάσας = καταβροχθίσας ὡς λάβραξ μαζί μὲ τὸ δόλωμα καὶ τὸ ἄγκιστρον· τὸ λαβράκι εἶναι γνωστὸν διὰ τὴν λαιμαργίαν του. — τὸν ἀλιέα, δηλ. συγκατέσπασε.

7.

Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ καὶ νεκρῶν διαφόρων.

§ 1. ὡς ἔχει ἡμῖν = πῶς ἔχουσι τὰ καθ' ἡμᾶς. — ὑπόσαθρον = ὀλίγον σαθρόν. — διαρρεῖ τὰ πολλὰ = εἰς πολλὰ μέρη διαρρέει (κάμνει νερά). — οἰχῆσεται περιτραπέν = θὰ ἀνατραπῆ τάχιστα. — τοσοῦτοι = τόσον πολλοί. — νέω = κολυμβῶ. — εὐπλοήσομεν = θὰ πλεύσωμεν ἀσφαλῶς. — ἐπὶ τῆς ἡϊόνος = ἐπὶ τῆς παραλίας. — μέλει μοι = φροντίζω.

§ 2. ψιλὸς = γυμνός. — διαγιγνώσκω = ἀκριβῶς ἐξετάζω.

§ 3. **τρίβων** = ἐπανωφόρι. — **ἐπέραστος** = ἀξιαγάπητος. — **ἐρύθημα** = κοκκίνισμα.

§ 4. **εὐζωνος** = ἐλαφρός. — **πορφυρίς (-ίδος)** = πορφυρᾶ ἐσθῆς. — **διάδημα** = στέμμα. — **βλοσυρός** = ὁ ἔχων βλέμμα ἐμπνέον σέβας, φοβερός. — **τύφος** = ἀλαζονεία. — **βαρέω (μεταβ.)** = βαρύνω. — **ἐφεστρίς (-ίδος)** = πολυτελές ἐπανωφόρι. — **εἶεν**, ἡ εὐκτική αὕτη ἀπέβη ἐπίρρημα φανερῶνον συγκατάθεσιν· ὁ λέγων δηλ. ἀποδέχεται τὰ λεχθέντα, ἵνα μεταβῇ εἰς τὰ ἐπόμενα.

§ 5. ἡ **παλαιίστρα**, ἦτο μέρος τοῦ γυμνασίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγυμνάζοντο ἄνδρες καὶ παῖδες, εἶτα δὲ καὶ ἀθληταί. — **τὰ κηρύγματα**, ἐννοεῖ τὰ κηρύγματα, δι' ὧν ἀνεκηρύσσετο ὁ νικῶν. — **ἰσοστάσιος** = ἰσοβαρής.

§ 6. **Κράτων**, ἐκ Σικυῶνος, ἐν τῶν προσώπων τῶν νεκρικῶν διαλόγων. — **μαλακία** = μαλθακότης. — **τὰ ἐντάφια** = τὰ βάσανα. — **μέγαν τάφον... ἔχωσαν** = ὑψηλὸν μνημεῖον ἤγειραν. — **τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;** = διότι τί δύναμαι νὰ κάμω (πρβλ. 13 § 2).

§ 7-8. ὁ **σεμνός** = ὁ σοβαρός. — **ἀπό γε τοῦ σχήματος** = τοῦλάχιστον ὅσον δύναται νὰ συμπεράνη τις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. — **βρενθύομαι** = καμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι. — **ἐπήρκως**, μτχ. πρκ. τοῦ ρήμ.; — **ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων** = ὁ βυθισμένος εἰς σκέψεις. — **ὁ καθειμένος τὸν βαθὺν πώγωνα** = ὁ ἔχων μακρὸν καὶ πυκνὸν πώγωνα. — **γόης** = ἀπατεῶν. — **τερατεία** = διήγησις ἀλλοκότων συμβάντων καὶ παρὰ φύσιν πραγμάτων. — **σκέπομαι** = σκεπάζομαι. — **ἄπορος** = σοφιστικός. — **λόγος ἀκανθώδης** = λεπτολογία. — **ῥήλος** = μωρία. — **περικρύπτω** = μὲ ἐπιμέλειαν κρύπτω.

§ 9. **λάσιος** = παχύς, πυκνός. — **μνᾶ**, αὕτη ἰσοδυναμεῖ πρὸς 136,5 δράμια περίπου. — **ἐπίκοπος** = ἐπικόπανος· τὸ χονδρὸν ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οἱ κρεοπῶλαι λιανίζουσιν τὸ κρέας. — **κινάβρα** = ἡ τοῦ γενείου δυσωδία. — **ὑπὲρ τὸ μέτωπον**. **ἐπήρκεν** = διότι ὑπερηφανεύθη πολὺ. — **ἀνατείνω ἐμαυτὸν ἐπὶ τινι** = εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τι. — **κάθαρμα**, λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων κακοποιῶν καὶ ἀχρήστων.

§ 10. **εὐφορος** = εὐκόλως μεταφερόμενος. — **ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις**, εἶναι ρητορικά σχήματα. — **περίοδος** =

καλῶς τετορνευμένη περίοδος λόγου (πρότασις).—**ἦν ἰδοῦ** = νά! ἰδοῦ.—**ἀπόγεια** = τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁποῖα δένονται τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν.—**ἀποβάθρα** = ἡ σκάλα τοῦ πλοίου.—**ἀνασπάω (τὴν ἄγκυραν)** = σηκώνω τὴν ἄγκυραν.

§ 11. **ἄθάνατον...τὴν ψυχὴν**, ὁ Λουκιανὸς ἐνταῦθα ἐμπαίζει τοὺς συγχρόνους του φιλοσόφους, οἱ ὁποῖοι ἐδίδασκον τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς χωρὶς νὰ πιστεύουν πραγματικῶς εἰς τοῦτο.

§ 12. **Λάμπιχος**, τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας.—**συνέχομαι** = κρατοῦμαι δέσμιος.—**βάλλομαι λίθοις** = λιθοβολοῦμαι.—**διέξειμι λόγους** = ἐκφωνῶ λόγους.—**κώκω** = ὀδύρομαι, μοιρολογῶ.—**ἐξάρχω** = κάμνω ἀρχὴν.—**καθ' ἡσυχίαν** = χωρὶς νὰ σὲ θρηνοῦν, ἄκλαυτος.

§ 13. **οἴκτιστον** = μὲ τρόπον διεγείροντα μέγαν οἴκτον.—**γεννάδας** = γενναῖος, εὐγενής.—**εὐπλοεῖτε** = καλὸ ταξεῖδι.—**προῖωμεν** (ἐνν. εἰς τὸ δικαστήριον) = ἄς προχωρήσωμεν...—**τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε** = διατί λοιπὸν εἰσέτι βραδύνετε;—**τροχοὺς καὶ λίθους καὶ γῦπας**· διάφορα μέσα τιμωρίας ἐν τῷ Ἄδῃ. Ἐπὶ τροχοῦ προσεδέθη ὁ Ἰξίων, ὁ Σίσυφος κυλῖει βράχον, ἵνα φέρῃ αὐτὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε φθάνει, καὶ τὸ ἦπαρ τοῦ γίγαντος Τιτυοῦ κατατρώγουν δύο γῦπες.

8.

Κράτητος καὶ Διογένους.

§ 1. **ὀλκάς (-άδος)** = πλοῖον ρυμουλκούμενον, ἐμπορικόν.—**ἀνεψιὸς** = ἐξάδελφος.—**ἀνάειρ'**, προστ. τοῦ ρήμ. **ἀναείρω** = σηκώνω ἐπάνω. Λέγεται ἰδίως ἐπὶ τῶν παλαιστών, οἱ ὁποῖοι ἀνασηκώνουν ἀλλήλους, ἀγωνιζόμενοι νὰ καταβάλουν τὸν ἀντίπαλον.—**Κράτητος**, Θηβαῖος κυνικός φιλόσοφος.—**ἡλικιώτης** = συνηλικιώτης.—**ὑπερβάλλομαί τινά τινι** = ἀμιλλῶμαι πρὸς τινά ποῖος νὰ ὑπερβάλῃ τὸν ἄλλον κατὰ τι.—**Χαλδαῖοι**, μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι γνωστοὶ οἱ ἱερεῖς τῶν Βαβυλωνίων, ἄριστοι ἀστρο-

λόγοι, προμαντεύοντες τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν ἄστρον, διότι, ὡς ἐπίστευον, εἶχον ταῦτα μυστηριώδεις δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἐπέδρων εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων.—τὰ τάλαντα=ἡ ζυγαριά.—ρέπω=κλίνω.

§ 2. Ἰάπυξ (Ἰάπυγος), ἄνεμος βορειοδυτικός. — Σικυῶν (-ῶνος), πόλις εἰς τὰ παράλια τοῦ Κοριανθικοῦ κόλπου, πλησίον τῆς Κορίνθου.—Κίρρα, πόλις τῆς Φωκίδος εἰς τὸν Κρυσσαῖον κόλπον πλησίον τῶν Δελφῶν.

§ 3. Ἀντισθένης, ἰδρυτὴς τῆς κυνικῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς.—κότινος=ἀγριελαία.—δύο χοίνικας, ὁ χοῖνιξ ἦτο μέτρον σίτου, ἰσοδυναμοῦν πρὸς 150 δράμια περίπου, ἦτοι μίαν λίτραν.

§ 4. διερρυηκότες (μτχ. παρακ. τοῦ διαρρέω) ὑπὸ τρυφῆς=φθαρέντες, ἐξαντληθέντες ὑπὸ τρυφηλότητος.—σαπρὸν = τρυπημένον.—στέγω = κρατῶ.—τετρημένον, μτχ. παρακ. τοῦ τιτράομαι.—Δαναοῦ παρθένοι, ὁ Δαναὸς καὶ ὁ Αἴγυπτος ἦσαν τέκνα τοῦ Νεῖλου· ἐκ τούτων ὁ πρῶτος ἀπέκτησε 50 θυγατέρας, ὁ δὲ δεῦτερος 50 υἱούς. Ἐκραγεῖσης ἔριδος μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν φεύγει ὁ Δαναὸς εἰς τὸ Ἄργος, ἔνθα ἔγινε βασιλεὺς. Οἱ υἱοὶ τοῦ Αἰγύπτου καταδιώκουν αὐτόν, ἀλλὰ εἰς τὸ Ἄργος συμφιλιοῦνται ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ δώσῃ ὁ Δαναὸς εἰς αὐτοὺς ὡς συζύγους τὰς 50 θυγατέρας του. Αὗται ὁμως κατὰ συμβουλήν τοῦ πατρὸς των, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ, εἰς μίαν νύκτα τοὺς φονεύουν, πλην τῆς μιᾶς. Αἱ 49 αὗται θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ πρὸς τιμωρίαν κατεδικάσθησαν ἐν τῷ Ἄδῃ νὰ ἀντλοῦν συνεχῶς εἰς τρυπημένον πίθον, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ματαίως τι πραττόντων «εἰς τὸν Δαναΐδων πίθον ὕδροφορεῖν».

9.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνως καὶ Σκηπίωνες.

§ 1. προκρίνομαί τινος=προτιμῶμαί τινος.—Λίβυς, εἶναι ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων Ἀννίβας.—οὐ μὲν οὖν=ὅλως τούναντίον, παντάπασι.—διαφέρω τινός=ὑπερητῶ τινα.—τὰ πολέμια=κατὰ τὰ πολεμικά.

—ἐν μέρει...εἰπάτω = μὲ τὴν σειρὰν τοῦ ἄς ὀμιλήσῃ ἕκαστος.

§ 2. ὠνάμην, τοῦ ὀνίναμαι = ὠφελοῦμαι. — ἐνταῦθα = εἰς τὸν Ἄδην. — ἐνέγκαιτό μου = ἤθελε μὲ ὑπερτερεῖ. — δι' αὐτῶν = διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων καὶ μέσων. — περιβάλλομαι δύναμιν = ἀποκτῶ δύναμιν. — Ἰβηρία, εἶναι ἡ Ἰσπανία. — Κελτίβηρες, λαὸς τῆς Ἰσπανίας. — Γαλατῶν ἐσπερίων, ἐννοεῖ ἐνταῦθα τοὺς πέραν τῶν Ἄλπεων Γαλάτας. — μεγάλα ὄρη = αἱ Ἄλπεις. — Ἡριδανός, εἶναι μυθικός ποταμὸς ταυτιζόμενος κατόπιν πρὸς τὸν Ροδανὸν ἢ τὸν Πάδον. — κατέδραμον, τοῦ κατατρέχω = ἐρημώνω, καταστρέφω. — τῆς προϋχούσης πόλεως, δηλ. τῆς Ρώμης. — τοὺς δακτυλίους μεδίμνοις ἀπομετρήσαι, ἐννοεῖ τὴν ἐν Κάνναις μάχην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν 70 χιλ. Ρωμαῖοι, ἵνα δὲ δείξῃ ὁ Ἄννιβας τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς, ἔστειλεν εἰς Καρχηδὸνα τρεῖς σάκκους πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀφαιρέσει ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν φονευθέντων Ρωμαίων. — διέξειμι = διηγοῦμαι· ἐννοεῖ τὸ ὄνειρον τῆς μητρὸς τοῦ Ὀλυμπιάδος, κατὰ τὸ ὁποῖον κεραυνὸς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κοιλίας τῆς, ἐκ δὲ τῆς γενομένης πληγῆς ἐξῆλθε πῦρ μέγα, τὸ ὁποῖον διελύθη εἰς φλόγας διασκορπισθείσας πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις· ἐφάνέρωνε δὲ τοῦτο τὴν κοσμοκρατορίαν τοῦ μέλλοντος νὰ γεννηθῇ. — ἀντεξετάζομαί τινα = παρατάσσομαι ἀπέναντι, ἀντιμετροῦμαι πρὸς τινα. — καταγωνίζομαί τινα = ἀγωνίζομαι κατὰ τινος.

§ 3. ὀρμή = προθυμία. — ὄλεθρος = ἄνανδρος. — ἐς δικάιταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν = μετέβαλε τὸν τρόπον τοῦ βίου του καὶ ἔζη ὡς οἱ Μῆδοι. — μαιφονῶ τινα = φονεύω τινά. — ἐπ' ἴσης = ἐν ἰσότητι. — μεταπέμπομαι = ἀνακαλῶ· οἱ Καρχηδόνιοι ἀνεκάλεσαν τὸν Ἄννιβαν, ὅτε Σκηπίων ὁ Ἀφρικανὸς μετέφερε τὸν πόλεμον ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν (240 π. Χ.). — ῥαψωδῶ = ἀπαγγέλλω. — τῇ γνώμῃ...κεχρημένου = τοῦ ὁποίου αἱ πράξεις εἶναι προῖον φρονήσεως μᾶλλον παρά τύχης. — οὐκ ἀγεννῆς = ἀξιοπρεπῆς. — μετέρχομαι = ἐκδικοῦμαι.

§ 4. τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, ἐννοεῖ τὴν τελείαν κατα-

στροφήν τῶν Θηβῶν (335).—**περιέπω τὴν ἀρχὴν**=μεταχειρίζομαι τὴν ἀρχήν.—**ἀγαπῶ**=εὐχαριστοῦμαι.—**ἐπινοῶ πᾶσαν τὴν γῆν**=διανοοῦμαι νὰ καταλάβω πᾶσαν τὴν γῆν.—**τὰ ἐν ποσὶ χειροῦμαι**=ὑποτάσσω τὰ πρὸ τῶν ποδῶν μου.

§ 5. **διαρκῶ**=ἀρκῶ.—**πηξαμένους**, μτχ. τοῦ **πήγνυμαι**=κατασκευάζω.—**τὰ ἐν Τύρῳ**, ἐννοεῖ τὴν πολιορκίαν καὶ ἄλωσιν τῆς Τύρου.—**Πῶρος**, ἡγεμὼν τῆς πέραν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ χώρας, ὅστις ἀντέταξεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον στρατὸν μετὰ ἐλεφάντων.

§ 6. **φυγῆ**=ἐξορία· ὁ Ἀννίβας ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων κατέφυγεν εἰς Ἀντίοχον τῆς Συρίας καὶ κατόπιν εἰς τὸν Προυσίαν τῆς Βιθυνίας· ἵνα δὲ μὴ παραδοθῆ εἰς τοὺς Ρωμαίους, ἔλαβε δηλητήριο καὶ ἀπέθανε (184 π. Χ.).—**προφανὲς**=ἀπηλλαγμένον δόλου καὶ ἀπάτης.—**τρυφή**=τρυφηλὸς βίος.—**ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ**=μοῦ φαίνεται ὅτι ἐλησμόνησε παντελῶς.—**Καπύη**, πόλις ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἀννίβας ἔζησε βίον ἄσωτον.—**μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξας**=θεωρήσας μικρὸν πρᾶγμα τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑσπερίας.—**Γάδειρα**, πόλις ἀρχαία εἰς τὰ ΝΔ. παράλια τῆς Ἰσπανίας πλησίον τοῦ Γιβραλτάρ.—**ὑπάγομαι**=ὑποτάσσω.—**ὑποπτῆσσω**=τρέμω, ζαρῶνω ἀπὸ τὸν φόβον μου.—**καὶ ταῦτα**=καὶ μόνον τὰ ὀλίγα αὐτά.

§ 7. **μὴ πρότερον**, ἐνν. **δικάσῃς**.—**ὄς**=διότι ἐγώ.—**εὐγνώμων**=δίκαιος.

10.

Μενίππου καὶ Ταντάλου.

§ 1. **Τάνταλος**, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας.—**οὕτως ἀργὸς εἶ ὡς...**=τόσον ὀκνηρὸς εἶσαι, ὥστε...—**ἀρύω**=ἀντλῶ.—**οὐ φθάνω βρέξας**=δὲν προφθάνω νὰ βρέξω.—**τί δαὶ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν;**=ποία λοιπὸν ἀνάγκη εἶναι νὰ πῆς;—**τοῦτ' αὐτὸ ἢ κόλασις**=ἴσα ἴσα αὐτὸ εἶναι ἢ κόλασις.

§ 2. **τί οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται;**=ἀλλὰ διατί εἶναι

τοῦτο φοβερόν διὰ σέ; ληρῶ=άνοηταίνω, φλυαρῶ.—ὡς ἀληθῶς=πραγματικῶς.—ἄκρατος=εἰς μεγάλην δόσιν. ἀναίνομαι=ἀρνοῦμαι.—γένειτό μοι μόνον=ἀρκεῖ νὰ εἶχον.—πίεται, μέλλ. τοῦ ρήμ. πίνω.—τοῦ ὕδατος οὐχ ὑπομένοντος αὐτοῦς=τοῦ ὕδατος διαρρέοντος ἐκ τῶν χειρῶν των.

11.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

§ 1. διαπορθμεύω=μεταφέρω εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην.—ἄγχω=πνίγω, στενοχωρῶν τινα διὰ χρέος.

§ 2. ὠνάμην (βλ. 9 § 2).—ὑπερεκτίνω τινός=πληρῶνω ὑπὲρ τινος.—ἀφίσταμαί τινος=ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος. νεωλκῶ (έω)=σύρω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. αὐχέω=καυχῶμαι.—προῖκα=δωρεάν.—ἦντλησα (ένν. τὸ ὕδωρ)=ἐκένωσα τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς λέμβου.—τῆς κώπης συνεπιλαμβάνομαι=βοηθῶ εἰς τὴν κωπηλασίαν.

§ 3. χάριεν=νόστιμον.—πληγῆ=κτύπημα.—Ἐκάτης (βλ. 1, § 1).—οὐδενός αὐτῷ μέλει=δὲν φροντίζει διὰ τίποτε.

12.

Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου.

§ 1. Νιρεύς, ἐκ τῆς νήσου Σύμης, ὁ ὠραιότατος ἐξ ὅλων τῶν εἰς Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων (Ὅμ. Ἰλ. Β. 673), Θερσίτης δὲ ὁ ἀσχημότατος (Ὅμ. Ἰλ. Β. 216)—φοξός=δουκέφαλος, πεπονοκέφαλος.—ψεδνός=μαδημένος, φαλακρός.—ἐμέ τόν, δηλ. υἱόν.

§ 2. εὔθρυπτον=τὸ εὐκόλως τριβόμενον.—ἀλαπαδνός=ἀσθενής.—ἱκανός=ἀρκετός.

13.

Μενίππου καὶ Χείρωνος.

§ 1. Χείρων, υἱός τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, κυνηγός ἄριστος, ὡς οἱ λοιποὶ Κένταυροι, ἀλλὰ πρὸ παντός

ιατρός. Ὁ ἀγαθὸς καὶ γλυκὺς χαρακτήρ του ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὸν χαρακτήρα τῶν λοιπῶν Κενταύρων. Ὅλοι οἱ Θεσσαλοὶ ἥρωες, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἄχιλλεύς, ὑπῆρξαν μαθηταὶ του. Τρωθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀποθνήσκει κληροδοτήσας τὴν ἀθανάσιαν του εἰς τὸν Προμηθεά.—θεὸς ὢν, ὡς υἱὸς τοῦ Κρόνου.—ἀνέραστον χρῆμα=πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμεῖ τις.—ἐξῆς=κατὰ σειράν.—ἐμπίμπλαμαι=χορταίνω.—προαιρούμαι=προτιμῶ.

§ 2. ἡ (ἰσοτιμία) δημοτικὴ=κοινή, ἀγαπητή.—ἀνεπιδεῆς τινος=μὴ ἔχων ἀνάγκην τινός.—μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ=μήπως συλληφθῆς εἰς τὴν ἰδίαν σου παγίδα.—περιπέση εἰς τὸ αὐτὸ σοὶ ὁ λόγος=περιπέσης εἰς ἀντίφασιν.—προσκορῆς=ἀηδής.—τί ἂν πάθοι τις;=τί δύναται τις νὰ κάμῃ; (πρβλ. 7, § 6).

14.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος

§ 1. μανεῖς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ρήμ.;—ἐμέλλησα (φονεῦσαι)=(ἐσκέφθην) ἠθέλησα νὰ φονεύσω.—ἦκε μαντευσόμενος· ὁ Ὀδυσσεὺς κατῆλθεν εἰς τὸν Ἄδην, ἵνα ἐρωτήσῃ τὸν μάντιν Τειρεσίαν (πρβλ. Ὀμ. Ὀδ. λ 90 καὶ ἐφεξῆς).—ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὄπλοις (πρβλ. 9 § 2)=διαμφισβητήσας πρὸς με τὰ ὄπλα τοῦ (Ἄχιλλέως).—ἀνανταγωνιστος=χωρὶς ἀνταγωνιστήν.—ἄκονιτι=ἀμαχητί. ἀνεψιοῦ· ὁ Αἴας ἦτο ἐξάδελφος τοῦ Ἄχιλλέως, διότι ὁ Τελαμών καὶ ὁ Πηλεὺς ἦσαν ἀδελφοί, τέκνα τοῦ Αἰακοῦ. ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα=ἀπέσχετε τοῦ ἀγῶνος.

§ 2. ἐπιτήδειος = κατάλληλος. — ἀντιποιοῦμαι = ἐγείρω ἀξιώσεις.—κρατῶ τινος=νικῶ τινα.—καὶ ταῦτα =καὶ μάλιστα.—ἐπὶ Τρωσὶ δικασταῖς (πρβλ. Ὀμ. Ὀδ. λ 547, «παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν»).

Ἀριθ. πρωτ. 34942

Πρὸς
τὸν κ. Μιχαήλ Ζηκάκην
Βιβλικεκδότην

Ὁδὸς Πεσμαζόγλου, Ἐνταῦθα

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν δι' ὑμετέρας ταυταρίθμου πράξεως ἐκδοθείσης τὴν 10ην Ἰουλίου ἐ.ε. καὶ δημοσιευθείσης τὴν 16ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 89 φύλλον τοῦ τεύχους Β' τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη συμφώνως πρὸς τὸν νόμον 3438 τὸ ὑφ' ὑμῶν ὑποβληθὲν πρὸς κρίσιν βιβλίον τοῦ κ. Νικ. Ι. Ζαφειρίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκλογαὶ ἐκ τῆς Ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀρριανοῦ ἐκ τῶν Νεκρικῶν διαλόγων τοῦ Λουκιανοῦ» διὰ τῶς μαθητῶν τῶν δύο κατωτέρων τάξεων τῶν γυμνασίων καὶ τῶν δύο τάξεων τῶν ἡμιγυμνασίων διὰ μίαν πενταετίαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ σχολικῶν ἔτος 1931-1932 ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν ληφθοῦν ὑπ' ὄφει καὶ ἐκτελεσθοῦν αἱ τροποποιήσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπεδείχθησαν ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς διὰ τῆς αιτιολογικῆς τῆς ἐκθέσεως.

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Συνελεῖα τῆς ὑπ' ἀριθ. 51739 τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1926 πράξεως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θεσηκενυμάτων ἀδξάνεται ἡ τελικὴ τιμὴ τῶν διδακτικῶν βιβλίων τῶν σχολείων τῆς μέσης καὶ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως κατὰ 20 ο/ο, ἐφ' ὅσον ταῦτα μεταφέρονται ἐκ τῆς πόλεως ἐν ἣ ἐξεδόθησαν εἰς ἄλλας πόλεις.